SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 21. januarja 2010*

V zadevi C-444/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Poljska) z odločbo z dne 27. junija 2007, ki je prispela na Sodišče 27. septembra 2007, v postopku v primeru insolventnosti zoper

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata v funkciji predsednika prvega senata, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič in J.-J. Kasel (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: M. Poiares Maduro,
sodni tajnik: K. Malaček, administrator,

* Jezik postopka: poljščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. junija 2009,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za MG Probud Gdynia sp. z o.o. A. Studziński, radca prawny, in M. Żytny, aplikant radcowski trzeciego roku,

– za poljsko vlado M. Dowgielewicz, C. Herma in A. Witczak-Słoczyńska, zastopniki,

– za nemško vlado M. Lumma in J. Kemper, zastopnika,

– za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj z W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– za Evropsko komisijo S. Petrova in K. Mojzesowicz, zastopnici,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago nekaterih določb Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (UL L 160, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 603/2005 z dne 12. aprila 2005 (UL L 100, str. 1, v nadaljevanju: Uredba).

2 Ta predlog je bil vložen med postopkom, ki ga je sprožil poljski stečajni upravitelj družbe MG Probud Gdynia sp. z o.o. (v nadaljevanju: MG Probud), v okviru katerega je zahteval, naj se v stečajno maso vrne premoženje te družbe, ki je bilo zarubljeno v Nemčiji.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Člen 3 Uredbe, naslovljen Mednarodna pristojnost, določa:

„1. Sodišča držav članic, na katerih ozemlju je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Pri družbi ali pravni osebi

se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov registrirani sedež.

2. Kadar je središče dolžnikovih glavnih interesov na ozemlju države članice, so sodišča druge države članice pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti zoper navedenega dolžnika samo, če ima ta poslovalnico na ozemlju navedene druge države članice. Učinki teh postopkov so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju slednje države članice.

[…]“

4 Člen 4 Uredbe, naslovljen Pravo, ki se uporablja, določa:

„1. Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, v nadaljnjem besedilu ‚država, v kateri so bili uvedeni postopki‘.

2. Pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, določa pogoje za uvedbo, vodenje in končanje teh postopkov. Zlasti pa določa:

(a) zoper katere dolžnike je mogoče uvesti postopke v primeru insolventnosti;

(b) premoženje, ki je sestavni del mase, in obravnavanje premoženja, ki ga je dolžnik pridobil ali ki je bilo nanj preneseno po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti;

(c) ustrezna pooblastila dolžnika in upravitelja;

[…]

(f) posledice postopkov v primeru insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, razen na pravde v teku;

[…]“

5 V skladu s členom 5(1) Uredbe „[u]vedba postopkov v primeru insolventnosti ne sme vplivati na stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb glede dolžnikovih opredmetenih ali neopredmetenih sredstev, premičnin ali nepremičnin […], ki se ob uvedbi postopkov v primeru insolventnosti nahajajo na ozemlju druge države članice“.

6 Člen 10 Uredbe določa:

„Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pogodbe o zaposlitvi in delovna razmerja ureja izključno pravo države članice, ki se uporablja za pogodbe o zaposlitvi.“

7 V poglavju II Uredbe, naslovljenem Priznavanje postopkov v primeru insolventnosti, člen 16(1) določa:

„Vsaka odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, ki jo sprejme sodišče države članice, pristojno po členu 3, se prizna v vseh drugih državah članicah od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki.

[…]“

8 Člen 17 Uredbe, naslovljen Posledice priznanja, določa:

„1. Odločba o uvedbi postopkov iz člena 3(1) ima, brez nadaljnjih formalnosti, enake posledice v katerikoli drugi državi članici, kakor jih ima po tem pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki, če ta uredba ne določa drugače in dokler v drugi državi članici niso uvedeni nobeni postopki, navedeni v členu 3(2).

[…]“

9 Člen 18 Uredbe, naslovljen Pooblastila upravitelja, določa:

„1. Upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno po členu 3(1), lahko v drugi državi članici izvršuje vsa pooblastila, ki mu pripadajo po pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki, kolikor v navedeni državi članici niso bili uvedeni drugi postopki v primeru insolventnosti ali ni bil sprejet noben nasproten zaščitni ukrep na podlagi zahtevka za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Zlasti lahko odstrani dolžnikovo premoženje z ozemlja države članice, na katerem se nahaja, s pridržkom členov 5 in 7.

[…]“

10 Člen 25 Uredbe določa:

„1. Odločbe sodišča, katerega odločba o uvedbi postopkov se prizna v skladu s členom 16, ki zadevajo vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti, in poravnave, ki jih je odobrilo navedeno sodišče, se prav tako priznajo brez kakršnih koli nadaljnjih formalnosti. Take odločbe se izvršijo v skladu s členi 31 do 51, razen s členom 34(2) [Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter

izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32)], kakor je bila spremenjena s Konvencijo o pristopu k tej konvenciji [(v nadaljevanju: Bruseljska konvencija)].

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe, ki so neposredno sprejete na podlagi postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezane, četudi jih je sprejelo drugo sodišče.

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe o varovalnih ukrepih, sprejete po vložitvi zahtevka za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti.

2. Priznavanje in izvršitev drugih odločb, ki niso navedene v odstavku 1, ureja konvencija iz odstavka 1, pod pogojem, da se navedena konvencija uporablja.

3. Države članice niso zavezane priznati ali izvršiti odločbe iz odstavka 1, ki bi lahko vodila do omejevanja osebne svobode ali poštne tajnosti.“

11 Člen 26 Uredbe določa, da „[v]saka država članica lahko zavrne priznanje postopkov v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni v drugi državi članici, ali izvršitev odločbe, sprejete v okviru takih postopkov, kadar bi bile posledice takega priznanja ali izvršitve očitno v nasprotju z javnim redom navedene države, zlasti z njenimi temeljnimi načeli ali ustavnimi pravicami in svoboščinami posameznikov.“

Nacionalna ureditev

12 Na Poljskem so postopki v primeru insolventnosti urejeni z zakonom o insolventnosti in sanaciji (Prawo upadłościowe i naprawcze) z dne 28. februarja 2003 (Dz. U. 2003, št. 60, naslov 535), kakor je bil spremenjen.

13 V skladu s členom 146(1) in (2) navedenega zakona se mora izvršilni postopek, sodni ali upravni, ki je bil uveden zoper dolžnika pred razglasitvijo insolventnosti, po samem zakonu ustaviti na dan razglasitve insolventnosti, nerazdeljeni zneski iz izvršilnega postopka pa se morajo prenesti v stečajno maso.

14 V skladu s členom 146(3) isti določbi veljata, kadar je bila v okviru postopka zavarovanja sprejeta odredba zoper dolžnikovo premoženje.

15 V skladu s členom 146(4) po uvedbi postopka v primeru insolventnosti zoper dolžnika ni več mogoče začeti izvršilnih postopkov na premoženju iz stečajne mase.

Dejansko stanje v postopku v glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

16 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku z odločbo z dne 9. junija 2005 razglasilo uvedbo postopka v primeru insolventnosti zoper MG Probud, podjetje iz gradbenega sektorja s sedežem na Poljskem, ki je v okviru dejavnosti podružnice izvajalo gradbena dela v Nemčiji.

17 Na predlog Hauptzollamt Saarbrücken (carinski urad v Saarbrücknu) (Nemčija) je Amtsgericht Saarbrücken z odločbo z dne 11. junija 2005 odredilo rubež sredstev na bančnem računu navedenega podjetja v višini 50.683,08 EUR in preventivni rubež več terjatev, ki jih je imelo zoper nemške sopogodbenice. Ti ukrepi so bili posledica postopka, ki ga je proti direktorju nemške podružnice družbe MG Probud uvedel Hauptzollamt Saarbrücken zaradi suma kršitve zakonodaje o napotenih delavcih, saj več poljskim delavcem niso bile izplačane plače in socialni prispevki.

18 Landgericht Saarbrücken je s sklepom z dne 4. avgusta 2005 zavrnilo pritožbo, vloženo zoper to odločbo. To sodišče je v obrazložitvi med drugim navedlo, da je zaradi uvedbe postopka v primeru insolventnosti na Poljskem obstajala nevarnost, da bodo odgovorne osebe družbe MG Probud hitro unovčile iztožljive terjatve in ustrezne zneske prenesle na Poljsko, da bi nemškim organom preprečile dostop do teh sredstev. Landgericht Saarbrücken je menilo, da uvedba tega postopka v primeru insolventnosti zoper premoženje družbe MG Probud ne ovira rubeža, izvršenega v Nemčiji. To sodišče namreč meni, da morajo biti nacionalni postopki v primeru insolventnosti, uvedeni v drugih državah članicah, v Nemčiji priznani, če izpolnjujejo pogoje iz člena 1(1) Uredbe in so navedeni na seznamu iz Priloge A k tej uredbi. Iz kopije odločbe, priložene k pritožbi, pa naj ne bi bilo razvidno, ali gre dejansko za postopek v primeru insolventnosti, uveden na Poljskem, ki ga je na podlagi te priloge treba priznati v Nemčiji.

19 V okviru postopka v primeru insolventnosti se Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku sprašuje o zakonitosti rubežev, ki so jih izvršili nemški organi, saj naj poljsko pravo – ki se zato, ker je država, v kateri je bil uveden ta postopek, Republika Poljska, uporablja za postopek v primeru insolventnosti – ne bi dopuščalo takih rubežev po uvedbi postopka v primeru insolventnosti podjetja.

20 V teh okoliščinah je Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali so ob upoštevanju členov 3, 4, 16, 17 in 25 Uredbe […] – in sicer glede na pravila o mednarodni pristojnosti sodišča države, v kateri so bili uvedeni postopki glede na pravo, ki se uporabi za te postopke, ter glede na pogoje za priznanje in posledice priznanja postopkov v primeru insolventnosti, kadar niso izpolnjeni pogoji za uporabo členov 5 in 10 te uredbe – upravni organi države članice upravičeni zarubiti sredstva na bančnem računu gospodarskega subjekta, potem ko je bil v drugi državi članici uveden postopek v primeru insolventnosti glede tega premoženja (izvršitev tako imenovanega preventivnega rubeža premoženja), in tako ravnati v nasprotju z nacionalnim pravom države, v kateri so bili uvedeni postopki (člen 4 Uredbe […])?

2. Ali lahko glede na člen 25 Uredbe […] organi države članice, v kateri niso bili uvedeni sekundarni postopki v primeru insolventnosti in ki mora na podlagi člena 16 te uredbe priznati postopke v primeru insolventnosti, na podlagi nacionalne zakonodaje zavrnejo priznanje odločb države – v kateri so bili uvedeni postopki – sprejetih v zvezi z vodenjem in končanjem postopkov v primeru insolventnosti v skladu s členi od 31 do 51 Bruseljske konvencije […]?“

Vprašanji za predhodno odločanje

21 Z vprašanjema, ki ju je treba preučiti skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali lahko v položaju, kakršen je ta v glavni stvari, po uvedbi glavnega postopka v primeru insolventnosti v eni državi članici pristojni organi druge države članice skladno s svojimi predpisi, prvič, odredijo rubež premoženja insolventnega dolžnika, ki ga ima ta na ozemlju te države članice, in, drugič, zavrnejo priznanje oziroma v tem primeru

izvršitev odločb, sprejetih v zvezi z vodenjem in končanjem postopka v primeru insolventnosti, uvedenega v prvi državi članici.

22 Da bi odgovorili na ti vprašanji, je treba najprej opozoriti, da člen 3 Uredbe predpisuje dve vrsti postopkov v primeru insolventnosti. Postopek v primeru insolventnosti, ki ga v skladu z odstavkom 1 tega člena uvede pristojno sodišče države članice, na katere ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, imenovan „glavni postopek“, ima univerzalne učinke, ker se uporablja za dolžnikovo premoženje, ki ga ima ta v vseh državah članicah, v katerih se uporablja Uredba. Če lahko pristojno sodišče države članice, v kateri ima dolžnik poslovalnico, pozneje v skladu z odstavkom 2 omenjenega člena uvede postopek, ima ta postopek, imenovan „sekundarni postopek“, učinke samo na dolžnikovo premoženje, ki je v tej državi (glej sodbo z dne 2. maja 2006 v zadevi Eurofood IFSC, C-341/04, ZOdl., str. I-3813, točka 28).

23 Univerzalnost glavnega postopka v primeru insolventnosti vpliva tudi na pooblastila upravitelja, saj lahko v skladu s členom 18(1) Uredbe upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno po členu 3(1) Uredbe, v drugi državi članici izvršuje vsa pooblastila, če v navedeni državi članici niso bili uvedeni drugi postopki v primeru insolventnosti.

24 Iz tega sledi, da lahko samo uvedba sekundarnega postopka v primeru insolventnosti omeji univerzalne učinke glavnega postopka v primeru insolventnosti.

25 Poleg tega je v skladu s členom 4(1) Uredbe od določitve pristojnega sodišča odvisna določitev prava, ki se uporablja. Tako glede glavnega postopka v primeru insolventnosti kot tudi glede sekundarnega postopka v primeru insolventnosti je namreč pravo, ki se

uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, oziroma „države, v kateri so bili uvedeni postopki“. Tako člen 4(2) Uredbe primeroma našteva nekatere elemente postopka, ki jih ureja pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, med katerimi so med drugim: pod točko (b) premoženje, ki je sestavni del mase, pod točko (c) ustrezna pooblastila dolžnika in upravitelja in pod točko (f) posledice postopkov v primeru insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki.

26 Poleg tega je iz členov 16(1) in 17(1) Uredbe, branih skupaj, razvidno, da se odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti iz ene države članice prizna v vseh drugih državah članicah od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki, in da ima, brez nadaljnjih formalnosti, enake posledice v kateri koli drugi državi članici, kakor jih ima po pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki. V skladu s členom 25 Uredbe se poleg odločbe o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti prav tako samodejno priznajo tudi vse druge odločbe.

27 Kot je razvidno iz uvodne izjave 22 Uredbe, temelji prednostno pravilo iz njenega člena 16(1), in sicer da se v državi članici uvedeni postopki v primeru insolventnosti priznajo v vseh državah članicah od takrat, ko začnejo učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki, na načelu vzajemnega zaupanja (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 39).

28 To vzajemno zaupanje je namreč poleg vzpostavitve zavezujoče ureditve pristojnosti, ki jo morajo spoštovati vsa sodišča, za katera velja Uredba, omogočilo tudi odpoved držav članic svojim notranjim predpisom o priznavanju in izvrševanju v korist poenostavljenega mehanizma priznavanja in izvršitve odločb, sprejetih v okviru postopkov v primeru insolventnosti (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 40, ter po analogiji, v zvezi z Bruseljsko konvencijo, sodbi z dne 9. decembra 2003 v zadevi Gasser, C-116/02, Recueil, str. I-14693, točka 72, in z dne 27. aprila 2004 v zadevi Turner, C-159/02, Recueil, str. I-3565, točka 24).

29 Sodišče je v zvezi s tem pojasnilo, da je za navedeno načelo vzajemnega zaupanja značilno, da sodišče države članice, ki prejme predlog za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti, preveri svojo pristojnost glede na člen 3(1) Uredbe, to pomeni, da preizkusi, ali je središče dolžnikovih glavnih interesov v tej državi članici. Po drugi strani sodišča iz drugih držav članic priznajo odločbo, s katero je bil uveden glavni postopek v primeru insolventnosti, ne da bi imela možnost pregledati presojo prvega sodišča o svoji pristojnosti (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točki 41 in 42).

30 Glede izvršitve odločb, sprejetih v zvezi s postopkom v primeru insolventnosti, je treba opozoriti, da Uredba ne vsebuje posebnih pravil, ampak s členom 25(1) napotuje na ureditev za potrditev izvršljivosti, ki je določena s členi od 31 do 51 Bruseljske konvencije, pri tem pa izključi razloge za zavrnitev, predvidene s to konvencijo, in jih nadomesti z lastnimi razlogi za zavrnitev.

31 Tako v skladu z uvodno izjavo 22 Uredbe – v kateri je navedeno, da je treba razloge za zavrnitev kolikor je mogoče zmanjšati – obstajata samo dva razloga za zavrnitev.

32 Prvič, na podlagi člena 25(3) Uredbe države članice niso zavezane priznati ali izvršiti odločbe, sprejete v zvezi z vodenjem in končanjem postopka v primeru insolventnosti, ki bi lahko vodila do omejevanja osebne svobode ali poštne tajnosti.

33 Drugič, na podlagi člena 26 Uredbe lahko vsaka država članica zavrne priznanje postopkov v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni v drugi državi članici, ali izvršitev odločbe, sprejete v okviru takih postopkov, kadar bi bile posledice takega priznanja ali izvršitve očitno v nasprotju z javnim redom navedene države, zlasti z njenimi temeljnimi načeli ali ustavnimi pravicami in svoboščinami posameznikov.

34 V zvezi z drugim razlogom za zavrnitev je Sodišče v okviru Bruseljske konvencije že pojasnilo, da se lahko določilo o javnem redu iz člena 27, točka 1, te konvencije – ker pomeni oviro za uresničitev enega od njenih osnovnih ciljev, to je zagotovitev prostega pretoka sodnih odločb – uporablja le v izjemnih primerih (sodba z dne 28. marca 2000 v zadevi Krombach, C-7/98, Recueil, str. I-1935, točki 19 in 21, in zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 62). Sodno prakso v zvezi s členom 27, točka 1, te konvencije pa je mogoče uporabiti tudi za razlago člena 26 Uredbe (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 64).

35 O vprašanjih predložitvenega sodišča je treba odločati ob upoštevanju zgoraj navedenih ugotovitev.

36 V tej zadevi ni sporno, da je sedež družbe MG Probud na Poljskem in da je poljsko sodišče 9. junija 2005 sprejelo odločbo, s katero je razglasilo njeno insolventnost.

37 Iz člena 3(1) Uredbe je razvidno, da je v primeru gospodarskih družb središče dolžnikovih glavnih interesov registrirani sedež. V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da se preprosta domneva, ki jo je postavil zakonodajalec Skupnosti, da je središče glavnih interesov družbe dolžnice registrirani sedež te družbe, lahko ovrže le, če je na podlagi dejstev, ki so objektivna in jih tretje osebe lahko preverijo, mogoče ugotoviti resnično stanje, ki je drugačno od tistega, ki ga odraža lokacija omenjenega registriranega sedeža (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 34). Tako bi lahko bilo zlasti v primeru družbe, ki na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, ne bi opravljala nobene dejavnosti. Nasprotno pa, kadar družba opravlja dejavnost na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, samo dejstvo, da matična družba, ustanovljena v drugi državi članici, nadzoruje ali lahko nadzoruje njene poslovne odločitve, ne zadostuje, da bi se ovrgla domneva, ki je postavljena v Uredbi (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točka 37).

38 Ker pa iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, ni razvidno nič, kar bi lahko ovrglo domnevo iz člena 3(1) Uredbe, se zdi, da je središče glavnih interesov družbe MG Probud na Poljskem.

39 V skladu z besedilom člena 1(1) Uredbe morajo postopki v primeru insolventnosti, za katere velja ta uredba, imeti določene značilnosti. Tak postopek mora biti postopek zaradi insolventnosti dolžnika, ki povzroči vsaj delni odvzem njegovega premoženja in imenovanje upravitelja. Navedeni postopki so našteti v Prilogi A k Uredbi, seznam upraviteljev pa je v Prilogi C k tej uredbi (zgoraj navedena sodba Eurofood IFSC, točki 46 in 47).

40 Ker je postopek v primeru insolventnosti, ki je bil uveden zoper družbo MG Probud, na seznamu Priloge A k Uredbi, iz uporabe člena 3 te uredbe izhaja, da so poljska sodišča pristojna za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti in za sprejetje vseh odločb v zvezi z njegovim vodenjem in končanjem. Poleg tega iz uporabe člena 4 navedene uredbe izhaja, da se za navedeni postopek v primeru insolventnosti in njegove učinke uporablja poljsko pravo.

41 Poleg tega lahko v skladu s členom 18 Uredbe upravitelj, ki ga pod pogojem, da je na seznamu Priloge C k Uredbi, določi poljsko sodišče, na ozemlju druge države članice izvršuje vsa pooblastila, ki mu pripadajo po poljskem pravu, zlasti pa lahko odstrani dolžnikovo premoženje z ozemlja države članice, na katerem ga dolžnik ima.

42 Kot je opozorilo več zainteresiranih strank, ki so Sodišču predložila pisna stališča, v tem sporu ni bil uveden noben sekundarni postopek in v postopku v glavni stvari ni mogoče

uporabiti nobene od izjem, ki so določene v členih od 5 do 15 Uredbe, in torej nobene od tistih, navedenih v členih 5 in 10 te uredbe, glede katerih izrecno sprašuje predložitveno sodišče.

43 Ob upoštevanju navedenega in ker mora biti vsak glavni postopek v primeru insolventnosti univerzalen, vključuje postopek v primeru insolventnosti, ki je bil uveden na Poljskem, vsa sredstva družbe MG Probud, vključno s tistimi, ki so v Nemčiji, poljsko pravo pa ne ureja samo uvedbe postopka v primeru insolventnosti, ampak tudi njegovo vodenje in končanje. Zato to pravo ureja, kakšna je usoda premoženja, ki je v drugih državah članicah, in kakšne učinke ima postopek v primeru insolventnosti na ukrepe, katerih predmet je lahko to premoženje.

44 Ker je s poljskim zakonom z dne 28. februarja 2003 o insolventnosti in sanaciji, kakor je bil spremenjen, po uvedbi postopka v primeru insolventnosti zoper dolžnika prepovedano začeti izvršilne postopke na premoženju iz stečajne mase, pristojni nemški organi na podlagi nemških predpisov ne morejo veljavno odrediti izvršilnih ukrepov na premoženju družbe MG Probud, ki ga ima ta v Nemčiji.

45 Kot namreč izhaja iz členov 16 in 17 Uredbe, mora biti odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, ki je bila sprejeta na Poljskem, samodejno priznana v vseh drugih državah članicah brez nadaljnjih formalnosti in z enakimi posledicami, kot jih ima po poljskem pravu.

46 Poleg tega, ker na podlagi nobenega podatka iz spisa, predloženega Sodišču, ni mogoče sklepati, da so podani razlogi za zavrnitev, navedeni v točkah 32 in 33 te sodbe, mora nemško sodišče, pred katerim teče postopek, priznati ne samo odločbo o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ki jo je sprejelo pristojno poljsko sodišče, ampak tudi vse druge odločbe v zvezi s tem postopkom, in torej ne more nasprotovati izvršitvi teh odločb z uporabo členov od 31 do 51 Bruseljske konvencije.

47 Glede na vse predhodne ugotovitve je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba Uredbo, zlasti pa njene člene 3, 4, 16, 17 in 25, razlagati tako, da morajo v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, po uvedbi postopka v primeru insolventnosti v eni državi članici pristojni organi druge države članice, v kateri ni bil uveden noben sekundarni postopek v primeru insolventnosti, priznati in izvršiti vse odločbe v zvezi s tem glavnim postopkom v primeru insolventnosti ob upoštevanju razlogov za zavrnitev, navedenih v členih 25(3) in 26 Uredbe, in torej ne smejo na podlagi predpisov te druge države članice odrediti izvršilnih ukrepov na premoženju insolventnega dolžnika, ki ga ima ta na ozemlju navedene druge države članice, kadar tega ne dovoljujejo predpisi države, v kateri so bili uvedeni postopki, in kadar niso izpolnjeni pogoji za uporabo členov 5 in 10 Uredbe.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Uredbo Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti, zlasti pa njene člene 3, 4, 16, 17 in 25, je treba razlagati tako, da morajo v zadevi, kakršna je ta v glavni stvari, po uvedbi postopka v primeru insolventnosti v eni državi članici pristojni organi druge države članice, v kateri ni bil uveden noben sekundarni postopek v primeru insolventnosti, priznati in izvršiti vse odločbe v zvezi s tem glavnim postopkom v primeru insolventnosti ob

upoštevanju razlogov za zavrnitev, navedenih v členih 25(3) in 26 te uredbe, in torej ne smejo na podlagi predpisov te druge države članice odrediti izvršilnih ukrepov na premoženju insolventnega dolžnika, ki ga ima ta na ozemlju navedene druge države članice, kadar tega ne dovoljujejo predpisi države, v kateri so bili uvedeni postopki, in kadar niso izpolnjeni pogoji za uporabo členov 5 in 10 navedene uredbe.

Podpisi